

lagde en ikke ringe Vægt paa Realiteten, saa var det dog især de Principer, der laa bag ved disse Punkter, som man ønskede hævde, og endelig er det udtalt, at man i det forestaaende Fællesudvalg skulde vise en stor Foredømmelighed, at man om mulig skulde dele Sol og Vind lige imellem begge Thing, men at der heller Intet skulde være til Ginder for, at Delingen blev noget til Fordel for den modsatte Side, medens man dog paa ingen Maade maatte gaa ind paa Noget, der kunde siges at være eller opfattes som en Ydmygelse af dette Thing, ligesom man selvfølgelig heller ikke ønskede at ydmyge det andet Thing. Saaledes har jeg opfattet de Udtalelser, der ere faldne her i Thinget, og jeg har rettet mig derefter. Jeg har betragtet mig som havende faaet et Mandat ved min Indrædelse i Fællesudvalget, som er grundet paa de af mig nys berørte Stemninger og Udtalelser her i dette Thing.

Det havde været mit Ønske, at man i Fællesudvalget havde holdt de tre Punkter samlede som een Indstilling, at man ved de Forslag til en Overenskomst, som man forelagde, havde holdt alle tre Punkter under Et. Det er, som bekendt, — jeg berører her ikke Andet, end hvad der er nævnt i Bladene baade fra den ene og den anden Side — ikke sket. Som berørt af den ærede Ordfører, begyndte man strax med at renoncere paa Grændsen for Dyrtidstillæget, dog under den Forudsætning, at det blev mødt med et resolut og ræsonnabelt Svar paa de andre Punkter. Med Hensyn til Dyrtidstillæget har Høire altsaa fuldstændig tabt Realiteten, men det har ogsaa tabt i det Princip, som ligger bagved. Hvad var det for et Princip? Det var, at, naar Noget af Staten har faaet et Tilfald, og dette har været realiseret i en længere Arrække, saa forlanger Ret og Billighed, den moraliske Ret og Billighed, at man fortsætter dermed, saalænge de Vilkaar, hvorunder det er givet, ikke ere forandrede, og saalænge Statskassens Formue fremdeles ser sig i Stand til at udrede de dermed forbundne Udgifter. Man har her i Thinget tillige oftere omtalt det Sørgelige i, at man fra sin personlige Erfaring vidste, at flere og flere af de dygtige unge Kræfter forlode Embedsveien, som deres Eige i tidligere Aider søgte, og gik ind paa andre Veie, og man har ikke ønsket at svække Embedsmændenes Stilling og Anseelse af Frygt for, at den tilsidst skulde blive rekruteret af Sag, som man ikke kunde være tjent med. Paa dette Punkt har man saaledes efter min Opfattelse lidt et fuldstændigt Nederlag. Jeg maa dog erindre om, at, da man tilbød at opgive dette Punkt, Dyrtidstillæget, blev det fra den anden Side mødt med, at man ikke betragtede det som en Indrømmelse, idet man støttede sig til

et anset Medlems Udtalelse i denne Sag, i Erkendelsen af, at en saadan Udtalelse ikke vilde kunne have fundet Sted, naar ikke Landstinget forud havde opgivet dette Punkt.

Det andet Punkt er Universitetet. Den Tilslættelse, der her er kommen, at man eventuelt ved et rentebærende og opsigeligt Laan af Statskassen kan betale Universitetets Underbalance, har efter min Opfattelse ikke det mindste at betyde. Det er en gammel Praxis, at Statskassen laaner til Institutioner, navnlig Institutioner med Formue, i Finantsaarets Løb betydelige Summer mod 4 pCt. Rente. Statskassen maa endogsaa være glad ved, at den faaer de 4 pCt., til hvilken Rente den jo ikke altid kan anbringe sine Penge. Det er sket med Livrenteanstalten, det er sket med Jernbaneselskabet, det er sket med Assistenthuset og Søkvæsthuset, og Theatret har tidligere i mange Aar mod 4 pCt. Rente laant hos Kvæsturen — Kvæsturen kan jo betragtes som en Afdeling af Statskassen — og saa fremdeles. Der er altsaa ikke her sket noget som helst Nyt, og hvis man vil holde sig til, at tidligere skulde saadanne Summer tilbagebetales i Finantsaaret, er det jo klart, at, naar man kan beholde Summen til 30te Marts og faae den igjen til 1ste April, dreier det Hele sig jo kun om et ringe Beløb til en Bankier for at ordne denne Sag. Altsaa, ved Tilslættelsen til Annærkningen er der efter min Opfattelse ikke vundet Noget som helst. Saa har man trostet sig med: Ja, men der er da udtalt fra den anden Side — det vil sige fra Venstres Side — en Erkendelse af Ønskeligheden af en Lov, der ordnede Universitetets økonomiske Forhold, i den nærmeste Fremtid — den ærede Ordfører sagde: inden ikke alt for mange Aar, men her staaer: i den nærmeste Fremtid, — samt med den fra samme Side udtalte Formodning om, at dette Maal vilde kunne naas. Jeg ser imidlertid ikke, at dette har nogen som helst Betydning. Det er jo klart, at saavel Folkethinget som Landstinget altid ere villige til at ordne en Sag, der egner sig dertil, ved Lov, vel at mærke, naar de kunne faae den ordnet saaledes, som de synes om det. Der er jo ikke, og med god Høie, fra Venstres Standpunkt udtalt, at denne Lov skulde være af den Bestaaenhed, at Universitetets Formue blev bevaret usorringet. Nei, det er der aldeles ikke talt om; det er talt om, at man vilde bestræbe sig for at faae en Lov, men selvfølgelig en Lov, som man syntes om, som man efter sin Opfattelse kunde gaa ind paa, og naar man har udtalt den Forventning, at et Lovforslag herom vilde engang kunne blive til Lov, har man sket ikke gjort Andet, end hvad man altid gjør; man har altid den Forventning, naar der foreligger et Lovforslag, at det kan blive til Lov. Jeg kan altsaa heller ikke skjønne rettere, end at der i Realiteten ikke er op-